

Bereczk Imola: Viszlát!

A fiú napok óta kis kupacokat képzett az ágyán a sok holmiból. „Mindenképpen kell”, „talán lesz neki hely”, és „marad” csoportokba osztotta tizenkilenc éve minden apróságát. Az apja szerint elég lenne egy folyton újra töltődő bankkártya, de olyat nem tudott adni. Ehelyett szigorúan megállapodtak a havi ellátás összegében, többféle vészforgatókönyvben, és abban, hogy első dolga lesz állást találni.

Az albérlet már hónapok óta megvolt, nem kockáztathattak. A kis stúdiólakás éppolyan, mint egy kollégiumi szoba az anyja szerint, de az apja inkább nyugatos puccnak tartotta, legalábbis az ára szerint.

A búcsú napját a két barátja könnyítette meg. Egy tálca sörrel, papírkartonokkal és ragasztószalaggal felszerelve jelentek meg. Magukra zárták a szobaajtót, felnyomták a hangerőt a magnón. Néhány óra alatt mindent begyömöszöltek a dobozokba, és lehordtak a kocsiba. Az autóból kilátni sem lehetett, ezért az oldalsó visszapillantó tükröket még gyorsan lecsutakolták.

Aztán eljött a nagy pillanat. Hetek óta erre készült, mégis másképp történt minden, mint elképzelte. Olyan volt, mint egy igazi ceremónia. Ritkán ölelték meg egymást, de most mindenki felsorakozott, még a testvére sem bontakozott ki idő előtt a karjaiból. A szomszédok látták, hogy komoly dolog zajlik az udvaron, és ezúttal a kíváncsi idős néni tapintatosan visszahúzódott az ablakból. Amikor az anyja következett, mindketten elsírták magukat. A fiú elfordította az arcát, és elnagyolt mozdulatokkal törölte meg az arcát. Beszállt az apja mellé, és elindultak. Az ital már Tatabányánál kiszállt a fejéből. Mire visszaért az otthon felejtett útlevelért, már józan volt. Még egyszer végigcsókolta a családtagokat, akik már a szobáját takarították, és újra kikanyarodtak az útra. Második nekifutásra az első hetven kilométer kevésbé volt romantikus. Sötétedett, a sör pedig álmosá tette.

A határnál ébredt, az iskolakezdés miatt kialakult sor állította meg őket. Furesa érzés kerítette hatalmába. Semmi magasztos nem volt a kígyózó, dugig pakolt pöfékelő kocsik sorában, sem a még előttük álló hosszú útban. Eleredt az eső, és kitartóan esett, amíg el nem érték a német-francia határt. Ahogy a vízcseppek doboltak a szélvédőn, gondolatban folyton új sorokba rendezte a tennivalóit. Már tudta, hogy nem fogja sem az anyja, sem az apja megoldani helyette az ügyeit, ami egyszerre volt ijesztő és felemelő. Ráadásul egy másik nyelven kell kitöltsön lakcímbjelentőt, adjon le egészségügyi-szám igénylést és nyisson bankszámlát, amikor még itthon sem csinált sose ilyet.

Csak hajnalban húzódtak meg pár órára egy nagyforgalmú benzinkút parkolójában. Fogmosás a nyomógombos csap előtt, gyenge fekete kávé az automatából, aztán folytatták útjukat. Dél elmúlt, mire beértek a leendő lakóhelyéhez. Kisvárosias szürke ház, nagy ablakok, minden egyszerű, tiszta, a bejárat előtt két kis tuja. Nem várta fogadó bizottság, a kulcs a nevére a szomszéd üzletbe volt leadva. Kipakoltak az apjával, de a sok holmi alig töltötte meg a negyedik emeleti huszonkét négyzetmétert. A falakon csupán az előző lakó képeinek sarka látszott, a fény csak úgy áradt be a függöny nélküli ablakon, és minden koszt felnagyított.

Kulcsaira felfűzte régi szerelmétől kapott Lego Yoda figurát, és bezárta a szobát. Még egy utolsó közös ebédre beültek a sarkon. Hamburgerre telt, egyszerű, szokásos íz – éppolyan, mint otthon. Nem sokat beszéltek.

– Bármikor hazajöhetsz! – szorította magához végül az apja.

– Tudom – válaszolta mosolyogva.

A fiú már tudta, hogy csak a viszontlátás öröméért lesz, megfutamodásról szó sem lehet, az apja még csak sejtette.

Mikor visszaért a szobájába, számba vette a feladatokat. Mázsás súlyként nyomták a vállát: bejelentkezés a városházára, az egyetemre, a vacsorához evőeszköz beszerzése. Nagy levegőt vett, és egy fürdőlepedővel eltakarta az ablakot. Beüzemelte a routert, a laptopot, és feljelentkezett a netre. Az insta oldalára a következőt írta: „viszlát Magyarország, köszönöm a gyerekkoromat!”.